

Arrest

nr. 145 894 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 7 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, van 10 oktober 2014 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, komt België binnen op 2 januari 2011 en dient een asielaanvraag in op 3 januari 2011.

Op 24 juli 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 20 november 2013 met nr. 114 028 worden aan de verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 7 augustus 2014 wordt ten opzichte van de verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 4 december 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Bij beslissing van 3 februari 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 15 april 2014 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als partner in een duurzame relatie met een Belgische onderdane.

Op 10 oktober 2014 beslist de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden alsook tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn de thans bestreden beslissingen. Zij werden tezamen, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 20 oktober 2014 en zijn als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.04.2014 werd ingediend door:

Naam: M(...)

Voornamen: K(...) H(...)

Nationaliteit: Bangladesh

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Dhaka

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; (...)'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- arbeidsovereenkomsten dd. 02.06.2014 voor studentenarbeid in de periode 30.06.2014-11.07.2014 en 01.08 - 14.08.2014; bijbehorende loonfiches

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden noch stabiel noch regelmatig zijn. De referentiepersoon was tewerkgesteld via studentenarbeid, een tewerkstelling met een specifiek karakter dewelke per definitie tijdelijk van aard is. Deze tewerkstelling is inmiddels ook afgelopen.

Op basis van de voorgelegde documenten is niet afdoende aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Daarnaast worden volgende documenten voorgelegd:

- *arbeidsovereenkomst van bepaalde duur voor deeltijdse tewerkstelling dd. 16.05.2014 op naam van betrokkene*
- *loonfiches voor de maanden maart-april 2014 op naam van dhr. M(...) D(...), vader van de referentiepersoon*

Echter, er kan met zowel met de documenten op naam van betrokkene als met deze op naam van M(...) D(...) geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 42, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Verwerende partij beslist ten onrechte dat de gezinsherenigingsaanvraag van verzoeker moest worden afgewezen daar de Belgische echtgenote van verzoeker ‘niet over voldoende inkomsten beschikt’ zoals gesteld in artikel 40ter, alinea 2 van de Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing van verwerende partij naar het al dan niet hebben van voldoende inkomsten volstaat evenwel niet voor de beoordeling van de concrete situatie van verzoeker.

Verwezen kan immers worden naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie, alwaar door de Nederlandse overheid eveneens een aanvraag voor gezinshereniging werd afgewezen omdat de financiële middelen lager waren dan het bedrag dat vereist was voor de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande terecht: “Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.”

Het is duidelijk dat verwerende partij zich louter heeft beperkt op de inkomensvoorwaarden van artikel 40ter, alinea 2 van de Vreemdelingenwet, zonder evenwel de concrete situatie van verzoeker te beoordelen, wat nochtans vereist wordt door artikel 42, tweede alinea van de Vreemdelingenwet, artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en van de materiële motiveringsplicht.

In casu bracht verzoeker de bewijzen van inkomsten bij van de vader van de referentiepersoon.

Verwerende partij had aldus moeten oordelen of de referentiepersoon, in aanmerking genomen haar inkomsten en behoeften, verzoeker kan onderhouden met een inkomen dat lager ligt dan het referentiebedrag. In casu is het inkomen van de vader voldoende om zowel verzoeker als de referentiepersoon te onderhouden.

Een aanvraag gezinshereniging wordt niet automatisch geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient er in dergelijk geval namelijk te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter nergens dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig het genoemde artikel 42§1, tweede lid, een dergelijke behoeftenanalyse zou hebben uitgevoerd. Nochtans werden de elementen met betrekking tot de inkomsten van de vader van de referentiepersoon door verzoeker zelf aangebracht.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing vervat geen verwijzing naar artikel 42,§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen die de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht vergt de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden weigeringsbeslissing werd getroffen in antwoord van verzoekers aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart als partner in een duurzame relatie met een Belg, en dit in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dienaangaande het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

[...].

Artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet verwijst aldus naar het bepaalde in artikel 40bis, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarvan de voor de thans voorliggende betwisting relevante bepalingen luiden als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...];

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

[...]

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen. [...].”

Uit de samenlezing van de voormelde artikelen van de vreemdelingenwet volgt dus dat de voorwaarden bepaald in artikel 40bis van de vreemdelingenwet ook van toepassing zijn op de familieleden van een Belg vermeld in § 2, eerste lid 1° tot 3° van voormeld artikel.

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40ter van de vreemdelingenwet, voorziet aldus in een verblijfsrecht voor de niet-Belgische partner van een Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen en voor zover de Belgische onderdaan aantoont dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en dat hij beschikt over een behoorlijke huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In casu wordt aan de verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd op grond van de vaststelling dat niet afdoende is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon, dit is de Belgische partner van de verzoeker die met hem samenleeft in een geregistreerde wettelijke samenwoning, op het moment van de bestreden akte over de vereiste stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De gemachtigde stelt vast dat de Belgische referentiepersoon als bewijs van haar bestaansmiddelen slechts arbeidsovereenkomsten en loonfiches voorlegt met betrekking tot een studentenarbeid in de periodes 30.06.2014 – 11.07.2013 en 01.08.2014 – 14.08.2014. De gemachtigde is van oordeel dat deze bestaansmiddelen op het moment van de bestreden akte niet stabiel noch regelmatig zijn vermist het gaat om een studentenarbeid die per definitie tijdelijk van aard is en die inmiddels ook is afgelopen. Deze vaststellingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier en worden door de verzoeker ook niet betwist. Het is dan ook correct en niet onredelijk van de gemachtigde om de voorgelegde inkomsten uit de reeds beëindigde en per definitie tijdelijke studentenarbeid niet als stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in aanmerking te nemen.

Waar de verzoeker niet betwist dat zijn Belgische partner op het moment van de bestreden akte niet over de vereiste stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, is hij evenwel van mening dat de gemachtigde een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet diende door te voeren en dat hij concreet moest onderzoeken of de Belgische partner, gelet op haar inkomsten en behoeften, de verzoeker kan onderhouden met een inkomen dat lager ligt dan het referentiebedrag zonder evenwel ten laste te vallen van de openbare overheden. Hierbij diende de gemachtigde volgens de verzoeker acht te slaan op de inkomsten van de vader van zijn Belgische partner.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing, in weervol van hetgeen de verzoeker thans laat uitschijnen, niet inhouden dat de voorgelegde inkomsten van verzoekers partner onvoldoende zouden zijn in die zin dat zij lager zijn dan het referentiebedrag voorzien in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet (d. i. honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie). Uit de motieven van de weigeringsbeslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde geen van de voorgelegde inkomsten van verzoekers Belgische partner in rekening nam omwille van het feit dat het om een tijdelijk studentenarbeid ging die inmiddels reeds was beëindigd. De vaststelling dat het om een tijdelijke studentearbeid ging die inmiddels ook reeds is beëindigd, vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt door de verzoeker ook niet betwist of weerlegd.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoeker tevens de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit een lezing van deze bepaling kan geen verplichting worden afgeleid in hoofde van de gemachtigde tot het uitvoeren een behoefteanalyse, dit is een concreet onderzoek van de individuele situatie van verzoeker, wanneer de gevraagde bestaansmiddelen onbestaande zijn (RvS 24 februari 2015, nr. 230.293; RvS 11 juli 2013, nr. 223.807).

Waar op goede gronden is vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon sinds 14 augustus 2014 niet meer tewerkgesteld is, impliceert deze situatie de afwezigheid van elke vorm van een bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het komt de Raad bijgevolg niet onzorgvuldig noch onredelijk voor dat de gemachtigde, gezien de stopzetting van de tewerkstelling en bij gebrek aan informatie over andere of actuele bestaansmiddelen, *in casu* niet is overgegaan tot een behoefteanalyse. De afwezigheid van enig bestaansmiddel in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, maakt een dergelijke behoefteanalyse immers zinledig. De gemachtigde is dan ook niet gehouden om de concrete behoeften van de verzoeker en zijn Belgische partner af te toetsen aan de bestaansmiddelen van deze partner nu op goede gronden werd vastgesteld dat er actueel geen bestaansmiddelen meer zijn en onbestaande middelen noodzakelijkerwijze onvoldoende zijn om te vermijden dat de verzoeker en zijn partner ten laste vallen van de openbare overheden (RvS 24 februari 2015, nr. 230.293).

Ten overvloede wijst de Raad er op dat uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet (Parl. St., Kamer, 53 0443/016, p. 34) blijkt dat artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse vooropstelt wanneer de voorgelegde bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn, doch niet ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.571). Van zodra er een inkomen is van de referentiepersoon dat echter lager ligt dan het in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, *quod non in casu*, is de overheid verplicht om *“volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, (te) bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2).

De verzoeker kan bovendien ook niet dienstig voorhouden dat artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet zou inhouden dat bij de beoordeling of de verzoeker riskeert ten laste te vallen van de Belgische overheden tevens rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de vader van de Belgische referentiepersoon. In artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet kan enkel worden gelezen dat de gemachtigde *“de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden”* in aanmerking moet nemen bij zijn onderzoek. Uit deze wetsbepaling blijkt echter niet dat de gemachtigde rekening moet houden met inkomsten die niet kunnen worden toegerekend aan de burger van de Unie – in voorliggende zaak een Belgische onderdaan – of de persoon die hem vervoegt. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig dat de gemachtigde geen rekening hield met de inkomsten van de vader van verzoekers Belgische partner, waarvan niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon kan beschikken over dit inkomen. Dat de verzoeker van mening is dat de inkomsten van de vader van zijn Belgische partner voldoende zijn om zowel hem als zijn partner te onderhouden, doet hieraan geen afbreuk. De verzoeker toont niet aan dat zijn partner “beschikt” over (een deel van) de inkomsten van haar vader.

Een behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet is *in casu* dan ook niet aan de orde, zodat de gemachtigde daaromtrent evenmin dient te motiveren.

Waar de verzoeker verwijst naar de artikelen 7 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden gesteld dat deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoeker toont dit evenwel niet aan. Daarenboven moet worden benadrukt dat de verzoeker om een verblijfsrecht heeft verzocht in het kader van gezinshereniging met een Belgische onderdaan, zodat hoe dan ook niet nuttig kan worden verwezen naar voormelde richtlijn. Om dezelfde reden zijn de beschouwingen van de verzoeker omtrent de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie evenmin nuttig.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker geen onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering aannemelijk maakt. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet. Een schending van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet evenmin.

Waar de verzoeker ook nog een schending van het redelijkheidsbeginsel aanhaalt, dient te worden opgemerkt dat ook dit beginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad

van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gevolgtrekkingen die gemachtigde uit de voornoemde feitelijke vaststellingen afleidt, niet kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel ligt niet voor.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE